

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Sarah Hawkins
Ilustroval Jon Davis

FRAGMENT

První velký příběh pro malé čtenáře

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah Hawkins

Příběhy se šťastným koncem – Uzdravený poník – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy se šťastným koncem

Uzdravený poník

Napsala Sarah Hawkins

Ilustroval Jon Davis

FFRAGMENT

E-knihy v edici:

Příběhy se šťastným koncem – Zatoulané štěňátko

Příběhy se šťastným koncem – Našlo se koťátko!

Příběhy se šťastným koncem – Zapomenuté jehňátko

Příběhy se šťastným koncem – Ztracený ježeček

Příběhy se šťastným koncem – Zachráněná sovička

Příběhy se šťastným koncem – Uzdravený poník

„Uf!“ Mia se s leknutím probudila, protože ucítila tíhu na břicho. Po jejím těle kráčet jako po visutém laně velký zrzavý kocour a hlasitě vrněl.

„Dobré ráno!“ Mia se zachichotala, protože se jí zastavil na hrudníku, šfouchl do ní hlavou, aby ji pozdravil, a začal příst ještě hlasitěji. „Zdá se, že chceš snídani,“ řekla pobaveně, pohladila kocoura po hebké srsti a pošimrala ho za ušima. Zrzek do ní znovu šfouchl a hladově zamňoukal.

„No jo, no jo, už vstávám!“ řekla a odhrnula příkrývku. Ale Zrzek se nemohl

dočkat. Došel na konec postele a vyhoupl se na polici s knížkami.

„Zrzku!“ vykřikla Mia, protože kocour krácel podél knih a rozet a ometal je svým chlupatým ocasem. „Co to provádíš!“

Postavila se na posteli a opatrně ho sundala z police. *Mňau*, zamňoukal, když ho zvedla, a packou shodil na koberec rozetu, kterou Mia vyhrála v gymkhaně. To je série

soutěží, která prověřuje rychlost a obratnost jezdce a jeho poníka.

„Ty lumpe!“ pokárala ho Mia, položila kocoura na postel a vrátila rozetu na místo. Pak se usmála a rozhlédla se po pokoji. Stěny zdobily plakáty poníků a rozety z jezdeckých soutěží. *Každý hned pozná*, pomyslela si Mia, *že miluju koně!* Zdi měly šeríkovou barvu a na závěsech byly fialové hvězdy, ale všechno ostatní pokrývali poníci. Na stěnách visely fotografie koní, na posteli ležel přehoz se vzorem poníků, a dokonce i její bačkory připomínaly chlupaté jednorožce.

Mňau! postěžoval si Zrzek netrpělivě, zamířil ke dveřím a ohlédl se, aby se ubezpečil, že ho Mia následuje.

„Vždyť už jdu,“ uklidnila ho Mia a sešla za ním po schodech do přízemí.

Maminka byla v kuchyni a s někým telefonovala. Dlouhé hnědé vlasy si svázala

do ohonu a měla na sobě pracovní oblečení: jezdecké kalhoty, tmavě modré triko s límečkem a modré sako s logem záchranné stanice, která se specializovala na opuštěné a týrané koně.

„Hmmm,“ zamumlala a zamávala na Miu. „Dobře, to je skvělá zpráva. Až ho přivezou, budu v centru. Vyříd' veterináři, že moc děkuju.“

Mia nasypala Zrzkovi do misky granule a zkontrolovala, zda má čerstvou vodu. Když se kocour rozběhl k misce a začal spokojeně žrát, nandala si do misky kukuřičné lupínky a snažila se pochytit, čeho se mamčin telefonát týká. Určitě mluvila s někým ze záchranné stanice, kde pracovala.

Konečně maminka zavěsila. Jakmile položila telefon, zapnula rychlovarnou konvici a se zamyšleným výrazem se zadívala před sebe.

„Děje se něco?“ zeptala se Mia. „Přivezou do stanice nového koně?“

Maminka přikývla. „Strakatého poníka. Je to klisnička a jmenuje se Polly.“

Nový poník! pomyslela si Mia nadšeně. Věděla však, že většina zvířat přijde do záchranné stanice potom, co se jim něco zlého přihodí. „Je v pořádku?“

„Někdo ji našel opuštěnou na louce.“ Maminka si povzdychla. „Zavolal do útulku, protože viděl, že leží na zemi. Amanda a Linda se tam vydaly a odvezly ji rovnou k veterináři. Předchozí majitel s ní špatně zacházel a nedával jí téměř nic k jídlu. Veterinář říkal, že takhle vyhublého koně ještě neviděl.“

„Ale ne!“ vykřikla Mia nešťastně.

Maminka si uvařila kávu a posadila se naproti ní. „Veterinář se o klisničku několik týdnů staral. Polly už je natolik v pořádku, že může jít k nám do útulku, ale bude potřebovat hodně péče.“

Mia honila lupínky po misce. Měla zvířata

moc ráda a nesnesla pomýšlení, že jim někdo ubližoval. Zrzek zamňoukal a vyskočil jí na klín. I on byl z útulku. Záchraná stanice pro koně obvykle psy ani kočky nepřijímala, ale Zrzka a jeho sourozence nechal někdo v krabici u hlavního vchodu. Koťátka byla tak maličká, že ještě neměla otevřené oči, a Zrzek byl nejmenší ze všech.

Maminka přinesla koťátka domů a každé čtyři hodiny je krmila mlékem, dokud neusoudila, že budou v pořádku.

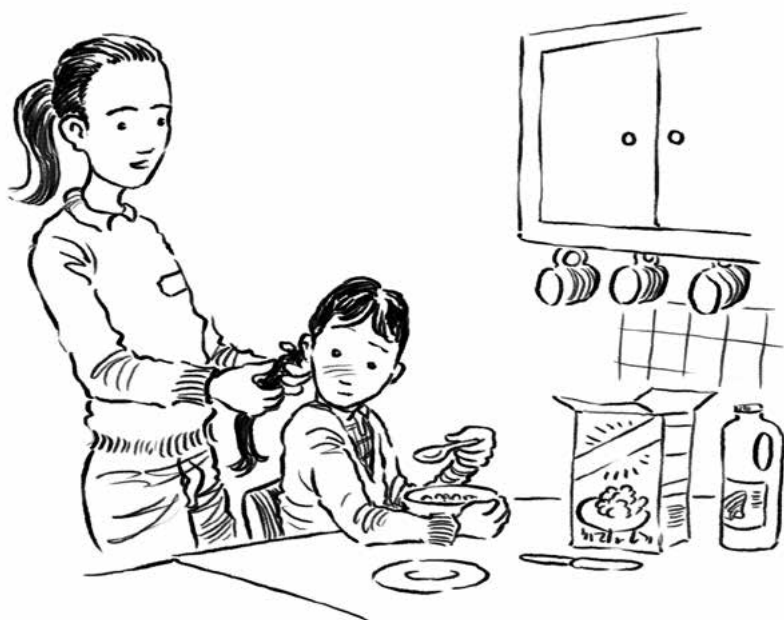
Ošetřovatelé ze stanice našli všem hezký domov, ale Zrzek si ten svůj našel sám – u Mii a maminky! Mia pohladila Zrzka za ušima a on začal spokojeně příst. Při pohledu na velkého, mazlivého kocoura skoro nemohla uvěřit, že byl někdy tak maličký.

Maminka se zvedla od stolu a začala Mie splétat dlouhé hnědé vlasy do copu. Stejným způsobem kdysi zaplétala hřívku a ocas

koním, protože se před Miiným narozením závodně věnovala drezúře koní. Mie se obvykle líbilo, když jí maminka upravovala vlasy, ale dneska měla plnou hlavu nového poníka.

„Kolik mu je? Už na něm někdo jezdil?“ zeptala se.

„Měří asi sto čtyřicet centimetrů a myslíme si, že jsou mu asi tři nebo čtyři

roky,“ odpověděla maminka. „Víc se dozvím teprve potom, co ho uvidím na vlastní oči. Budu jeho ošetřovatelka, takže ti všechno povím, až přijdeš ze školy.“

Mia netušila, jak se dokáže při vyučování soustředit, když má do stanice přijít nový koník. „Polly,“ pomyslela si. „Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím!“

„Napadlo mě, že dneska, když je poslední den školního roku...“ slečna Rogersová se odmlčela, protože třída vybuchla nadšením, „...bychom mohli dělat takovou zábavnou hru. Rozdělte se do dvojic a budeme si povídat, co jste si naplánovali na léto. Chci, abyste se naučili navzájem si naslouchat. Potom každý vstane a poví třídě, jaké má jejich kamarád nebo kamarádka plány na prázdniny.“

Jasmína popadla Miu za ruku. „Budeš se mnou ve dvojici?“ zeptala se.

„Jasně!“ Mia se na svoji nejlepší kamarádku usmála. Když se sem loni s maminkou

přistěhovaly, byla z přestupu do nové školy nervózní. Hned první den si ale všimla, že Jasmína má na penálu obrázek koně, a začaly si povídat o koních. Od té doby spolu kamarádily! Přitom byly každá úplně jiná: Jasmína byla malá a Mia vysoká na svůj věk; Jasmína měla krátké světlé vlasy a růžové brýle a Mia dlouhé tmavé vlasy a pihy. Mia byla tichá a Jasmína tak hovorná, že mluvila dokonce i ze spaní! Ale obě zbožňovaly zvířata! Jasmína měla bílého pejska Andyho, který byl křížencem kokršpaněla a pudla. Měl vlnitou srst a roztomilý čumáček, takže trochu připomínal plyšového medvídka.

Jasmína si posunula brýle na nose, zalovila v penálu a vytáhla propisku s fialovým peříčkem na konci. „Takže,“ řekla a zvedla si propisku k puse jako mikrofon, „Mio Bennettová, co budete dělat o prázdninách?“

Mia se zachichotala. „Budu pomáhat mámě v záchranné stanici.“

„Ty se máš!“ povzdychla si Jasmína
toužebně.

„Ty zase budeš trénovat,“ připomněla jí
Mia. Jasmína se začala nedávno učit jezdit na
koni a její nejlepší kamarádka milovala jízdu
na koni stejně jako ona. Jasmína chodila
do nedaleké jezdecké školy a už zvládla klus.

„Než skončí prázdniny, určitě budeš umět
cválat,“ prohodila Mia povzbudivě.

„Já vím a strašně ráda na Brandy jezdím,“
řekla Jasmína, „ale chodím tam jen jednou
týdně. Ty budeš u koní každý den.“

„Můžeš přijít taky!“ slíbila Mia.
„Záchranná stanice letos pořádá den otevřených dveří, kdy se tam lidi můžou podívat a dozvědět se něco o koních. A máma řekla, že jí tam můžu pomáhat. Budeme učit lidi, jak koně správně osedlat, a ukážeme jim, jak se o něj starat – pokud ho dokážou přimět, aby stál delší dobu klidně! Můžeš jim vyprávět o tom, jak se učíš jezdit.“

„Moc ráda!“ souhlasila Jasmína nadšeně.

Mie blesklo hlavou, jestli už Polly dorazila do záchranného centra. Představila si, jak ji maminka s dalšími ošetřovateli opatrně vyvádějí z převozního boxu a vedou přes dvůr do stáje. Doufala, že poník nebude moc vystrašený. Koně bývají na neznámém místě nervózní, ale Mia věděla, že maminka dokáže Polly uklidnit.

„Není ti nic?“ Jasmína jí zamávala rukou před obličejem.

„Promiň!“ Mia přestala snít s otevřenýma očima. „Jen přemýšlím o stanici. Dneska tam přivezou nového poníka, který je na tom moc špatně.“

„Opravdu!“ Jasmína na ni vyděšeně vykulila oči.

Mia jí vysvětlila, že předchozí majitel se o Polly nestaral, a Jasmína rozzlobeně potrásla hlavou. „Kdyby Brandy někdo ubližoval, já... poslala bych na něj pana Smithe!“

Mia se usmála, když si představila, jak přísný ředitel školy hubuje majitele Polly. „Já vím, je to hrozné,“ přisvědčila. „Ale jestli může Polly někdo pomoci, pak je to moje máma.“

„Tak, to stačí!“ Slečna Rogersová zatleskala, aby upoutala pozornost. „Mio s Jasmínou, chcete začít? Jasmíno, co si Mia naplánovala na prázdniny?“

Jasmína vstala a spiklenecky se otočila

ke třídě. „Budeme mít ty nejlepší prázdniny na světě,“ prohlásila s úsměvem, „protože každou volnou chvíli strávíme u koní!“

„Krásné prázdniny!“ vykřikla maminka, když Mia vyšla ze školy. Čekala spolu s Jasmíninou maminkou Zoe na hřišti. Andy jim seděl u nohou a vyplazoval jazyk v psím úsměvu.

Maminka sevřela Miu do náruče. Přišla rovnou ze stájí a na kalhotách a ve vlasech měla ještě zbytky sena.

„Co Polly?“ zeptala se Mia bez dechu. Myslela na ni celý den. „Jak jí je? Nebála se vyjít z přepravníku?“

„Jedno po druhém!“ odpověděla maminka s úsměvem. „Polly je zdravá, ale dost nervózní.“ Pak zavrtěla smutně hlavou. „Myslím, že tak těžký případ jsem ještě neviděla. Je strašně hubená, ale já jí sestavím vhodný jídelníček, aby zesílila. Brzy bude mít správnou váhu, jenomže znovu důvěřovat lidem se hned tak nenaučí.“

Chudinka, pomyslela si Mia nešťastně. „Kdy ji můžu vidět?“ zeptala se.

„Zítř ráno musím Polly zkontrolovat,“ řekla maminka. „Můžeš jít se mnou. Dneska večer ji necháme v klidu, aby se rozkoukala v novém prostředí.“

„Dobře,“ přikývla Mia, ale mozek jí pracoval na plné obrátky.

„Domluvily jsme se se Zoe, že bychom mohli jít s Andym na procházku,“

pokračovala maminka a podívala se na Jasmíninu maminku.

„Ano!“ zajásala Jasmína.

„Bezva,“ souhlasila Mia a sklonila se, aby pohladila Andyho po vlnité bílé srsti. Litovala, že nemůže vidět Polly hned, ale když to nešlo, aspoň si užije své oblíbené štěně! Andy vrtěl spokojeně ocasem, když se s ním holčičky mazlily. Pak skočil na maminku, postavil se na zadní a očichával jí nohavice.

„Tohle dělá pořád!“ vysvětlila maminka.

„Myslí si, že jsem cítit jako kuň.“

„Jsi,“ řekla Mia, znovu ji objala a nasála z jejího svetru koňský pach.

„Díky!“ prohlásila maminka a předstírala, že se zlobí.

„Ale to je nejkrásnější vůně na světě!“ namítla Mia. Věděla, že mamince to moc sluší, když se vyparádí, ale takhle se jí líbila nejvíc.

„Když myslíš,“ řekla maminka a rozesmála se.

„Jakub jel s tátou na trénink, takže půjdeme jen my holky,“ vysvětlila Jasmíně její maminka. „A samozřejmě Andy.

Napadlo nás, že bychom mohly jít do parku a koupit si zmrzlinu, abychom oslavily začátek letních prázdnin.“

„To by bylo žúžo!“ zaradovala se Jasmína a s úsměvem se otočila na Miu. „Může jet Mia naším autem?“

„Ale vždyť jste byly celý den spolu!“ řekla maminka. „Nechápu, o čem si můžete pořád povídat.“

„O koních!“ vysvětlila Mia a vyměnila si úsměv se svou nejlepší kamarádkou.

V autě se Andy uvelebil mezi nimi a Jasmína ho pevně držela za obojek. Když zastavily u parku, Andy okamžitě poznal, kde jsou. Začal vzrušeně štěkat a nedočkavě se vrtěl, až praštil Miu ocasem do obličeje.

Mia se smíchem otevřela dveře auta.

„Zbavte mě toho bláznivého psa!“ vykřikla s předstíraným zoufalstvím.

Když vystoupily na blátivou cestu, Andymu se okamžitě zabořily bílé tlapky do bláta.

Maminka zaparkovala vedle nich a otevřela dveře. „Jsem moc ráda, že mám na nohou holínky,“ prohlásila a podívala se na všudypřítomné bahno. „Ty je máš v kufru, Mio.“

Jasmína úzkostlivě pohlédla na svoje školní polobotky, ale Zoe ji uklidnila. „Nedělej si starosti, zlato. Celých šest týdnů je nevezmeš na nohy. A jak tě znám, stejně ti budou příští školní rok malé!“

Mia si obula holínky a nadšeně vstoupila do čvachtajícího bahna. Andy byl taky radostí bez sebe, v kruzích jí obíhal kolem kotníků a hlasitě štěkal. Jasmínina maminka vytáhla z kufru červený míč a připnula Andymu vodítko.

Mia se sklonila, aby štěně pohladila, a prsty mu prohrábla hustou srst. „Můžu ho vést?“ zeptala se.

„Jasně.“ Jasmínina maminka se usmála.

Jakmile Mia převzala vodítko, Andy vyrazil k bráně a vlekl ji za sebou. „Počkej na mě!“ vykřikla a zachichotala se.

„Andy!“ zavolala Jasmína a rozběhla se za nimi. Když pejsek zaslechl své jméno, otočil se a uličnický zavrtěl ocasem.

„Zpomal,“ vyplísnila ho Jasmína něžně. „Vždyť Mie utrhneš ruku!“

„Díky,“ řekla Mia se smíchem, když konečně nasadili normální tempo. „Se psy to moc neumím – mnohem líp mi to jde s koňmi.“

Jakmile dorazili k rybníčku uprostřed parku, Jasmínina maminka se sklonila a pustila Andyho z vodítka, aby se mohl volně proběhnout.

„Jakou chcete koupit zmrzlinu, děvčata?“ zeptala se maminka. „Že se ptám.“

Mia s Jasmínou se na sebe usmály. Vždycky si dávaly stejnou – tu nejlepší zmrzlinu na světě. „Růžovou a bílou!“ odpověděly jednohlasně.

Maminka se vrátila se čtyřmi obrovskými kornouty s točenou vanilkovo-jahodovou zmrzlinou.

Když se Mia s Jasmínou pustily do zmrzliny, Andy se k nim vrátil a pobíhal kolem nich. Najednou se prudce zastavil, začal zběsile vrtět ocasem a pak zmizel v křoví.

„Andy!“ zavolala Jasmína. Křoví zašustilo, ale po štěněti nebylo ani památky.

„Andy!“ připojila se Mia. „Tady jsme, Andy!“

Křoví znovu zašustilo a pak se ozvalo zoufalé zakáchání. Z keře vyběhla kachna a za ní se vyřítila bílá chlupatá šmouha.

Haf! HAF! štěkal Andy rozčileně.

„Andy, ne!“ vykřikla Jasmínina maminka.

Ale už bylo pozdě. Andy pelášil za kachnou. Když kachna doběhla k rybníčku, Mia si s úlevou oddychla. Jenže Andy vesele zaštěkal a skočil do vody!

„ACH! ANDY!“ zaúpěla Jasmína, když neposlušné štěně začalo plavat v kruzích kolem kachny a rozjařeně ňafalo.

Po příjezdu do záchranné stanice Mia zhluboka nasála vůni sena a koní a usmála se. Dneska uvidí Polly! Maminka otevřela bránu a společně vešly dovnitř. Mia se rozhlédla po důvěrně známém okolí. Kolem rozlehlého dvora stály čtyři bloky stájí a dlouhá dřevěná budova, kde měla maminka a zbytek zaměstnanců záchranné stanice kanceláře. Vedle byl malý dřevěný domek, v němž si mohli návštěvníci koupit plakáty koní, knížky z druhé ruky a občerstvení.

Měli už otevřeno a Mia si všimla, že

uvnitř sedí dvě dámy u šálku čaje a povídají si. Ošetřovatelky koní, Helena a Linda, zametaly dvůr a Alí krmil osly. Za stájemi se nacházely výběhy a v každém stáli tři čtyři koně, kteří spokojeně přežvykovali trávu. Mia zahlédla, že přes tréninkovou louku cválá Amanda na Hráškovi.

Když Mia hnědého koníka spatřila, usmála se. Hrášek přišel na stanici teprve nedávno a ještě nebyl úplně v pořádku. Báł se hlasitých zvuků a odmítal se přiblížit k rušné silnici. Ale ošetřovatelku Amandu miloval a každý den dělal pokroky.

„Musím zavolat veterináři a hned potom se zajdu podívat na Polly.“ Maminka kývla hlavou ke stájím, které stály stranou. „Dej mi deset minut, abych se ujistila, že je Polly v pořádku, a pak přijď za námi. Najdeš ji v posledním boxu.“

„Dobře!“ Mia se usmála. Aspoň bude mít čas pozdravit své kamarádky! Došla tedy

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.